

Hồi 80

Không trở về phương Bắc, bảy người cao đệ Toàn Chân xuôi đường đồ xuống miền Tây.

Trong lúc cướp đoạt công lễ họ đều hóa trang theo người thường, bây giờ thay đổi y phục trở lại phong cách đạo gia võ phái.

Qua khỏi Vy Thủy quả nhiên đúng như sự ước đoán của họ, dọc theo đường nơi nào Kim binh cũng sẵn sàng đội ngũ, rộn ràng di động, hướng về phía Tung Sơn.

Khuru Xử Cơ nhìn thấy, trong lòng lo lắng không yên. Bởi vì dưới chân Tung Sơn, dân chúng cư ngụ rất đông. Vạn nhất mà bọn quan quân nhà Kim nóng lòng truy nã vụ án công lễ này, thì tất cả sự tàn nhẫn sẽ dội lên đầu trăm họ.

Họ bèn vội vã đi riết đến Biện Kinh.

Biện Kinh còn một cái tên xưa là Đại

Lương, hiện nay Khai Phong phủ. Thời Bắc Tống gọi là Đông Kinh.

Năm thứ ba đời Tĩnh Khang, quân Kim

xâm lược nhà Tống, phá Biện Kinh bắt nhị đế.

Lúc bấy giờ, nước Kim chưa có một kế hoạch rộng lớn thôn tính Trung Nguyên. Tổng tướng Tôn Trạch đã một lần dấy quân khôi phục.

Đáng tiếc là lúc đó Khang Vương Triệu Cấu sau khi vượt sông chạy xuống Giang Nam, luôn cả tôn miếu tại Biện Kinh, cũng không dám nghĩ đến việc trở về nhang khói.

Bọn Khuru Xử Cơ vào đến Biện Kinh, nhìn thấy núi sông cũng vẫn y như cũ, nhưng người thì đã khác xưa rồi, làm cho các vị cao đồ Toàn Chân bồi hồi buồn bã.

Theo ngã Huyền Đức Môn, tiến vào thành nội, chợt thấy nhà cửa phố quán lần lượt đóng cửa, người đi đường cũng lật đật quay về nhà.

Một bầu không khí khẩn trương tràn ngập.

Vương Xứ Nhất liếc qua biết rõ, bảo nhỏ với Khuru Xử Cơ:

- Sư huynh! Có lẽ chuyện mình đoán đã thành sự thật rồi đấy.

Khuru Xử Cơ im lặng gật đầu.

Bọn họ ăn vận theo lối đạo sĩ, đi lại trên đường tương đối dễ dàng ít người chú ý.

Đi riel đến gần chùa Tướng Quốc, trung tâm thành nội Biện Kinh, chọt nghe ở đầu đường vang dậy tiếng la hét chửi mắng.

Mấy anh em Khuru Xử Cơ lướt tới xem thử, bắt giác máu nóng trào lên khoe mắt.

Trên đường lớn một đội Kim binh áp giải từng tốp từng tốp dân chúng, người nào người nấy quần áo cũng xóc xếch rách rưới, mặt mày ủ rũ héo xào. Cứ mỗi mười người cột chung vào một xâu bằng một sợi giây lòi tói lớn, già trẻ trai gái lẫn lộn vào nhau. Cứ như thế kéo dài một quãng độ hai ba ngàn người bị bắt dẫn đi.

Khuru Xử Cơ trầm nghĩ:

- Có thể như vậy được sao ? Nước Kim bất chấp, chỉ tổn thất một năm công lễ mà bắt cả ngàn dân chúng, thật quả là ác nghiệt.

Vương Xứ Nhất chất lưỡi lắc đầu:

- Sư huynh anh đã gây họa lớn rồi. Hãy nhìn dân chúng bị bắt đó.

Khuru Xử Cơ giận đến muôn võ mặt xanh, chực xông vào đám Kim binh.

Mã Ngọc cản lại:

- Sư đệ không nên nóng nảy, vạn nhất xảy ra xung đột, tại Biện Kinh thành dân thứ đông đảo há chẳng gây khổ cho dân thứ hay sao ?

Khuru Xử Cơ cũng cảm thấy dầu mình có bản lĩnh cao tuyệt đến đâu, cũng không cứu được dân chúng, đành phải nuốt hận nghẹn ngào.

Màn đêm phủ xuống, phủ Khai Phong đèn đuốc rạng ngời vẻ phồn hoa vẫn rực rỡ như xưa mà non nước đã đổi thay nhiều quá nên bày rõ bộ mặt vui chơi giả tạo.

Bọn Khuru Xử Cơ bèn chọn khách điếm làm nơi trú ngụ.

Sau khi dùng cơm tối, Khuru Xử Cơ bèn gạ chuyện với tên tiểu nhị để dò xét tình hình thống trị của quân Kim tại Biện Kinh.

Gã tiểu nhị trong quán này cũng là một tay hay nói, từ chuyện buôn bán làm ăn lần lần đến chuyện mãi quốc cầu vinh của bọn Trương Bang Xương, Lưu Dự.

Hồi đầu khi mới đến Biện Kinh, quân Kim liền lập Trương Bang Xương làm Sở Vương, rồi ba năm sau phong Lưu Dự làm Tề Vương, lợi dụng hai tên này làm bù nhìn để bắt cầu cho họ bước lần đến toàn cõi Trung Nguyên.

Và mãi cho đến ngày nay, bằng bàn tay chúa Triệu, quân Kim đã làm ra không biết bao nhiêu uất hận trong dân gian.

Khuru Xử Cơ buồn giận tràn đầy, nghĩ tới việc vua tôi nhà Tống di đô về Nam, lấy Hàng Châu làm một tiểu triều đình, thu hẹp giang sơn lại một góc trời thần phục. Sớm chiều yến tiệc vui say, quên hẳn mối hờn vong quốc.

Cũng như Triệu hậu Chúa non sông gói trọn vào bức màn the, chàng giờ đây cũng bó gói trong khách điếm.

Mà bên kia phòng Vương Xứ Nhất, Lưu Xử Huyền hai người đang say giấc mộng nhàn du.

Khuru Xử Cơ bước ra bao lơn, ngược mắt nhìn trời, dãy ngân hà tinh đầu nhấp nháy tỏ mờ, từ xa xa tiếng trống đổ canh hai.

Tâm huyết dâng tràn, chàng không thể nào nhắm mắt được.

Khuru Xử Cơ vụt đứng lên thất lại y phục, xách thanh bảo kiếm, nhảy ra cửa sổ, nhắm hướng nha môn thành Biện Kinh phi thân vút tới.

Người Kim sau khi vào đến Biện Kinh, đã thiêu rụi tất cả dinh thự đền đài thủ phủ của nhà Tống. Khai Phong phủ chỉ còn nha môn, để trấn án Biện Kinh thành.

Vào đến nơi đây đã thấy đèn đuốc sáng choang, bóng người tấp nập, Khuru Xử Cơ biết quan lại đang mở cuộc tra tấn về việc cống lễ bị mất.

Chủ ý đã định, Khuru Xử Cơ bèn nhún mình vượt qua dãy tường cao, lướt thẳng vào nha nội.

Nha môn tuy có Kim binh bố phòng chặt chẽ, nhưng dưới mắt Khuru Xử Cơ bọn Kim binh này cũng không hơn gì những hình rơm dọa chim ngoài đồng ruộng.

Phi thân ẩn hiện không mấy phút chàng đã nhẹ nhàng ngồi ngay trên mái ngói giữa tòa đại sảnh nha môn.

Dùng thế Bích Hồ vượt tường, Khuru Xử Cơ nằm sấp trên mái ngói dòm vào trong sảnh, thấy một người ngồi giữa là tên quan Kim quốc, tuổi trạc trung niên, vận áo da, đội mũ da choàng chiếc đại hoàng tộc.

Chợt nghe tên Vương gia người Kim nói:

- Trương Phủ Quận, Lý Tuần Kiêm, cống lễ Tống triều lần này bị cướp mất đi mấy vạn vàng bạc gấm vóc điều đó kể cũng chẳng sao.

Nhưng giọng gã bỗng trầm xuống, lạnh lùng:

- Nhưng, thể diện của quân đội nhà Đại Kim bị mất đi không ít. Một khối trăm xe cống lễ, để cho mấy tên vô loại cướp đi một cách dễ dàng, dân chúng Trung Nguyên đã xem binh tướng của nhà Đại Kim như cỏ rác. Đã không còn phục tùng sự thống trị của thiên triều. Ta cho rằng...

Tên quan họ Lý cung kính hỏi:

- Ngũ Vương Gia ngài cho rằng việc ấy thế nào ?

Gã Vương gia người Kim sắc mặt vụt hiện đầy sát khí:

- Ta cho rằng dân cư tại Bôn Ngộ trấn đã che giấu bọn phản gián. Ngày mai, cấp tốc phái quân giáp sĩ đến trấn này giết sạch. Hừ, giết sạch cả cho ta.

Nằm trên mái ngói, Khuu Xử Cơ nghe nói cả kinh luôn đến hai gã quan viên họ Trương và họ Lý cũng đều biến sắc.

Nguyên tên Vương gia người Kim này là Vệ Vương Hoàng Nhan Hữu, con thứ năm của vua nước Kim, Hoàng Nhan Lượng.

Người ngồi bên trái là Trương Chí Viễn cháu của Trương Bang Xương, đang giữ chức Phủ Doãn Khai Phong. Người ngồi bên phải là Binh mã Tuần Kiểm Lý Đình Xán.

Vệ vương Hoàng Nhan Hữu cho rằng bị cướp công lễ này là một việc vô cùng nghiêm trọng, không mở cuộc tàn sát, thì không thể trấn áp người Tổng được.

Hắn day qua hỏi Trương Chí Viễn:

- Trương Phủ Doãn! Ông nghĩ sao!

Trương Chí Viễn run bắn iên, nhìn vào gương mặt sắt của Hoàng Nhan Hữu, miễn cưỡng gật đầu.

Tên Thái tử nước Kim quay sang họ Lý:

- Lý Tuần Kiểm có phải thế không ?

Lý Đình Xán nghiêm sắc mặt:

- Bẩm vương gia, hạ quan chưa dám tán thành.

Hoàng Nhan Hữu hơi biến sắc.

- Xin nghe!

Lý Đình Xán run giọng:

- Thánh hiền xưa, lấy nhân nghĩa mà được thiên hạ. Việc chưa rõ lý: Không làm, người chưa rõ tội: Không giết! Huống chi, bây giờ đen trắng chưa phân minh, tại sao lại tàn sát cả dân cư thị trấn ? Bá tánh không cướp công lễ mà bị chết như thế, thì thật là vô lý.

Khuu Xử Cơ thầm khen họ Lý. Chàng nghi người này tuy làm quan cho giặc, nhưng cũng còn một chút lương tâm và dám nói như thế, là một kẻ còn ít nhiều dũng khí.

Hoàng Nhan Hữu vụt cười ha hả:

- Lý đại nhân thương dân như con quả là một vị quan tốt!

Lý Đình Xán lập tức đứng dậy, lột mũ ra, ông để lên công án:

- Vương gia bảo hạ quan chỉ huy binh mã tàn sát bá tánh Bôn Ngộ Trấn, hạ quan không dám vâng lời.

Hoàng Nhan Hữu đột nhiên quát lớn:

- Vệ sĩ!

Từ bên ngoài mấy tên Kim binh tiến vô.

Hoàng Nhan Hữu ném đôi mắt như dao về phía Lý Đình Xán hất hàm ra lệnh.

Lý Đình Xán ngược mặt cười ngạo nghễ:

- Họ Lý này đã vì bá tánh mà hành động, thì cái chết đâu phải là điều sợ sệt ?

Bọn đầu trâu mặt ngựa ấy tới ghệt cứng hai cánh tay Lý Đình Xán bẻ quặt ra đằng sau đẩy mạnh ra phía cửa.

Khuru Xử Cơ không còn dẫn được nữa, giương tay cào ngói nhắm giữa sânh đường ném xuống.

Tức thì đại sânh nhốn nháo loạn lên.

Hoàng Nhan Hữu quát to:

- Bắt thích khách cho ta!

Khuru Xử Cơ chẳng kể nguy hiểm gì nữa ngay chân đạp mạnh một cái, mái sânh đường rớt ra một khoảnh, cây ngói ào ào đổ xuống.

Tử trong sânh có tiếng người la lớn:

- Nhà sập! Nhà sập!

Quân Kim nghe la, hồn phi phách tán, xô nhau chạy tán mạng ra ngoài.

Khuru Xử Cơ thừa lúc lộn xộn, lao nhanh xuống, vung kiếm lướt tới bên Hoàng Nhan Hữu.

Lúc bấy giờ đội binh giáp trấn thủ nha môn đã ùn ùn tràn tới như thác lũ, vây chặt bên ngoài.

Khuru Xử Cơ thấy không thể nán ná được nữa bèn hú lên một tiếng vang động sânh đường, tung mình qua mái ngói, như chiếc nhạn xuyên không trong nháy mắt hút vào đêm tối.

Về đến khách điểm, bọn Mã Ngọc đã thức dậy hết, Khuru Xử Cơ vừa mới bước vô.

Mã Ngọc liền chân hỏi:

- Sư đệ trọn đêm nay sư đệ đi đâu ?

Khuru Xử Cơ đem việc đại náo loạn Nha môn thuật lại.

Mã Ngọc cả kinh:

- Sư đệ! Sư đệ đã gây sóng gió rồi. Dân cư Bôn Ngo Trấn nhất định sẽ bị tàn sát hết.

Khuru Xử Cơ hơi khó chịu:

- Tên cầu Vương hạ lệnh tận diệt bá tánh, viên quan họ Lý thề chết không làm. Tên cầu Vương lại muốn giết người này, hỏi vậy ai có thể nhắm mắt làm ngơ cho được ?

Còn bảo bá tánh Bôn Ngọ Trấn chết tại tôi, thì thật là vô lý.

Mã Ngọc thấy Khuru Xử Cơ bất mãn, bèn dịu giọng:

- Sư đệ có lẽ sư đệ đã cho rằng ngu huynh nói quá lời chăng ? Sư đệ hãy suy nghĩ lại, tất cả mọi việc trên đời không thể nhìn vào tiểu tiết, mà phải hấy cái chung của nó.

Chẳng hạn đêm nay, sư đệ đến Nha môn ném hai nắm ngói gây thương tích được mấy tên quân Kim!

Chuyện đó đem lại kết quả gì ? Hay

là chộc cho tên Cầu Vương thêm giận dữ, tăng gia việc giết hại dân lành. Có phải việc làm lợi nhỏ mà hại lớn hay không ?

Lưu Xử Huyền có vẻ nóng lên:

- Lợi nhỏ lợi lớn gì cũng chẳng sao cả. Cứ việc bắt cái thằng Hoàng Nhan Hữu tiện làm hai khúc là xong chuyện.

Mã Ngọc cười lạt:

- Chặt làm hai khúc là xong chuyện ? Nói nghe thật quá dễ dàng! Bọn hoàng thân gia tộc nước Kim hàng hà sa số, bắt tất cả chặt hết được chăng ?

Mọi người lặng thinh suy nghĩ.

Mã Ngọc nhìn ra cửa sổ giây lâu, vụt nói:

- Bây giờ còn khuya, chúng ta phải gấp rút đến Nha môn, nếu không, đến trời sáng tính mạng bá tánh Bôn Ngọ Trấn không còn giữ được!

Khuru Xử Cơ ngạc nhiên:

- Hừ! Lập tức đến Nha môn bây giờ à ? Chặt đầu Hoàng Nhan Hữu phải không ?

Mã Ngọc lắc đầu:

- Chúng ta đến tự thú. Cho Hoàng Nhan Hữu bắt bọn ta để bảo toàn mấy ngàn sinh mạng bá tánh Bôn Ngọ Trấn.

Các đệ tử Toàn Chân Giáo kinh dị, cơ hồ cho rằng Mã Ngọc đã phát điên.

Bọn Vương Xứ Nhất chợt hiểu ra.

Khuru Xử Cơ như chưa được yên tâm:

- Sư huynh, tất bảy người chúng ta đều đến nạp mình cả hay sao ?

Mã Ngọc mỉm cười:

- Ai bảo chúng ta đều đến! Sáu người đến đó. Khuru sư đệ ở ngoài làm chuyện khác. Trong khi bọn này đến cho Hoàng Nhan Hữu bắt, thì sư đệ hãy lên vào sau tư thất, bắt cóc đứa con của hắn thì nhất định thằng chó Kim đó không khi nào dám động một mảy lông của bọn này.

Vương Xứ Nhất trở mắt:

- Bảy người chúng ta nạp mình cho Hoàng Nhan Hữu, chẳng khác nào nhảy vô miệng cọp. Vạn nhất thằng chó Kim mang ra chặt đầu hết thì sao ?

Mã Ngọc không nín được cười:

- Sư đệ, sợi xích sắt của thằng chó Kim đó bao lớn ? Cái khóa đồng của nó cứng độ nào, mà lại có thể xiềng được bảy người đệ tử Toàn Chân chó ?

Cả bọn vỗ tay khen diệu kế.

Khuru Xứ Cơ lại hỏi:

- Bắt con hắn được rồi, song không biết giam giữ nơi đâu ?

Mã Ngọc liền bảo.

- Phía Bắc phủ Khai Phong có một chỗ gọi là Vũ Vương đài, nơi đó có rất nhiều hang đá, mà trước kia dân cư dùng làm chỗ ở, sau lúc loạn ly nơi đây hoang vắng. Đem giấu vào đó là kín nhất. Thôi trời đã gần sáng rồi, chúng ta hãy kịp đi cho sớm.

Bảy người cao đồ Toàn Chân Giáo lập tức đứng lên, nhân lúc trời còn tối, chia nhau ra đi.

Bọn Mã Ngọc sáu người sau khi rời khách điểm, thi triển khinh công, phi thân vun vút. Chỉ trong giây phút đã đến Nha môn. Nơi đây đèn đuốc sáng choang, tiếng cười ồn ào náo nhiệt khác thường.

Mã Ngọc vẫy tay, tất cả vượt thẳng lên mái ngói. Từ trên dòm xuống, thấy Hoàng Nhan Hữu đang ngồi giữa sảnh đập bàn quát lớn:

- Bọn bay toàn là vô dụng! Để cho gian tể đến nơi mà không hay biết, thật là quân ăn hại.

Mã Ngọc ra hiệu, tất cả vận dụng Phi Nhử khinh công từ trên nóc sảnh phóng ngay xuống trước mặt Hoàng Nhan Hữu.

Hoàng Nhan Hữu đang đập bàn vỗ ghé la hét thình lình thấy sáu người đạo sĩ trẻ tuổi, từ trên không rơi xuống chẳng một tiếng động, gã vương gia giật mình la hoảng.

- Gian tể! Bắt nó cho ta.

Quân Kim nghe hai tiếng "gian tể" đã

khiếp đảm như chim bị nã nhưng nghe lệnh của chủ tướng bèn định thần, ùn ùn tràn tới vây chặt bọn Mã Ngọc vào giữa.

Không dè vừa ập đến, thoáng nghe hai tiếng "bịch, bịch" nổi lên, hai tên quân Kim đi đầu như quả bóng dội vào vách gỗ bắn vọt ra xa hơn một trượng.

Nguyên hai tên quân này xông vô, một thì chộp Vương Xứ Nhất một thì chụp Lưu Xử Huyền định xô quỳ xuống để trói lại.

Hai vị đệ tử Toàn Chân Giáo phát nhẹ tay áo rộng, hai tên quân Kim văng tuốt ra ngoài.

Kim binh ré lên một tiếng tay đao tay kiếm ào ạt xáp vô.

Mã Ngọc đồng dặc:

- Không nên náo động! Chúng ta là chính phạm vụ đánh cướp công lễ. Đêm nay đến đây tự nạp mình, trong tay không dính một tác sắt, muốn trói cột cứ việc trói cột chớ không được vô lễ.

Bi tiếng quát như chuông đồng phát ra từ khí đàn điền của Mã Ngọc, làm cho bọn thân binh gia tướng của Hoàng Nhan Hữu hoảng kinh khựng lại, tốp trong thụt lui tốp ngoài lóng nhóng, dồn cục lại với nhau.

Vương Xứ Nhất thấy bộ dạng sợ sệt của chúng, chàng bỗng bật cười:

- Đồ gan tép! Lại trói đi mau lên! Nếu chậm trễ ta đi rồi đừng có chạy theo sau đít đa nghe.

Hoàng Nhan Hữu nghe nói đỏ mặt tía tai, quát lên:

- Bắt trói lại cho ta!

Kim binh lúc bấy giờ mới dè dặt xông tới bắt sáu người đệ tử Toàn Chân trói lại, mỗi người còng thêm một chiếc còng sắc.

Bọn Mã Ngọc mỉm cười không chút chi phản kháng.

Hoàng Nhan Hữu thấy thái độ dâm ra ngờ vực bèn ra lệnh tập trung bộ binh, kỵ binh và tất cả giáp binh đồn trú Nha môn vây chặt xung quanh từng từng lớp lớp, hơi gió chui qua cũng chẳng lọt.

Sảnh đường lúc bấy giờ như một rừng người, đèn đuốc sáng choang.

Sắp đặt đâu đó xong xuôi, Hoàng Nhan Hữu mới thẳng đường thăm xét.

Ngoài Hoàng Nhan Hữu ra còn có Khai Phong Phủ Doãn Trương Chí Viễn, tên tướng mặt xanh Hoàng Nhan Thất Luật và một số Bình Chương quan viên.

Chỉ thấy Hoàng Nhan Hữu thì thầm với Hoàng Nhan Thất Luật mấy câu, rồi vỗ án thét lên:

- Các tên phản loạn kia. Có biết việc đánh cướp công lễ, hình tội như thế nào không? Bọn ngươi từ đâu đến. Có bao nhiêu đồng đảng? Công lễ bây giờ mang đến nơi đâu?

Hãy nói rõ ràng ta sẽ lượng tình mà tha cho tội chết. Nói mau.

Sáu người cao đệ Toàn Chân nghe hỏi, vụt cười sặc sụa.

Tiếng cười của họ oang oang như lệnh võ rập lên vang tận bên ngoài.

Hoàng Nhan Hữu nghe giọng cười cổ quái như đinh đóng vào lỗ tai, lửa giận phùng phùng đập bàn hét lớn:

- Quân phản loạn! Bọn ngươi đã điên rồi à ? Tại sao Vương gia hỏi mà không chịu trả lời ?

Mã Ngọc chột nín cười:

- Hừ! Cười là một trong thất tình của con người, nó là một lẽ hết sức tự nhiên trong đời. Sao Vương gia lại ngu quá thế ?

Hoàng Nhan Hữu tái mặt, nhưng chưa kịp nổi cơn thịnh nộ thì Vương Xứ Nhất đã tiếp lời:

- Xin Vương gia nghe cung chiêu đây.

Chúng ta từ miền Nam nước Đại Tống đến công lễ lấy lại đem trở về Đại Tống. Thế mà Vương gia còn hỏi ở đâu ? Bao nhiêu người ? Cướp mang về đâu ? Thì còn chưa chịu là ngu xuẩn hay sao ?

Hoàng Nhan Hữu giận run:

- Đồ phản loạn, nói sàm! Bọn tặc đạo chúng bây không có hình cụ thì chúng bây không biết sợ! Vệ sĩ đâu ? Mang hình cụ ra đây.

Sai dịch dạ ran, khuôn hình cụ dàn ra trước án.

Hoàng Nhan Hữu hát hàm:

- Thấy rõ chưa ? Nếu không chịu thật thà lễ phép cung khai, để da thịt nứt nẻ rồi ăn năn không kịp.

Liếc thấy nào là chày vồ, kệp sắt, roi gai đầy chật cả sân, Hảo Đại Thông cười ha hả:

- Vương gia! Cái thứ đồ chơi con nít nào mà gọi là hình cụ ư ? Có thể làm cho da thịt con người tan nát à ? Bần đạo khó tin quá! Vương gia hãy đem cái thứ nào kinh khủng nhất, để bần đạo ném thử xem sao ? Còn những thứ này hãy dẹp đi để dành dọa con nít thì hay hơn.

Hoàng Nhan Hữu giận đến tay chân run:

- Tả hữu đâu ? Kệp đầu tên này lại cho ta.

Nguyên loại kệp này là một hình cụ tra tấn kinh khủng nhất của thời nhà Tống. Nó là hai mảnh sắt to bản, trên mỗi đầu có hai lỗ luôn tréo vào nhau bằng tám sợi dây gân bò. Khi tra tấn, đem hai thanh sắt đó tròng vào đầu tội nhân, bốn tên quân lực lưỡng quán tám sợi giây gân vào tay, dùng sức kéo nhập lại tròng con mắt tội nhân từ từ lòi ra một cách ghê rợn.

Lệnh vừa ban ra, bốn tên giáp sĩ đã khiêng hai thanh sắt lại tròng vào đầu Hảo Đại thông, dụng thần lực kéo thẳng.

Rắc! Rắc!

Hai thanh sắt gãy làm bốn đoạn, bốn tên quân mất đà té ngã.

Cả bọn quân Kim hoảng hốt trở mắt ra nhìn.

Nguyên vì trong khi bọn quân Kim kẹp hai thanh sắt vào đầu, Hảo Đại Thông đã âm thầm vận khí đan điền, dồn lên xương óc cứng như sắt thép, vừa lúc bốn tên quân kéo mạnh. Chàng bèn tiếp vận nội kinh phát ra từ thân tóc thổi bức hai thanh sắt lớn.

Các đệ tử Toàn Chân cười ngã lăn chiêng.

Lưu Xử Huyền vỗ tay tán thưởng:

- Khá lắm! Khá lắm! Hảo sư đệ quả thật có thể bẻ sắt!

Hảo Đại Thông làm bộ rên rỉ:

- Úi chà! May quá! Gặp thanh sắt mục.

Hoàng Nhan Hữu thấy phạm nhân đùa giỡn với hình cụ giữa công đường, nội khí xung thiên, đập bàn thét lớn:

- Những tên đạo tặc này bày trò yêu pháp. Hãy mau giết chó đen, đem máu đổ lên đầu chúng cho ta.

Tả hữu nghe lệnh dạ ran.

Bỗng nhiên, từ nha nội có tiếng kêu la náo động:

- Vương gia! Không xong rồi. Có một tên đạo sĩ áo xanh len vào nội thất bắt mất Tiểu Vương gia.